

K E J T
B R O M L I

Zavedi me
KNJIGAMA

Prevela s engleskog
Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Kate Bromley

TALK BOOKISH TO ME

Copyright © 2021 by Kate Bromley

All rights reserved, including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj mami – poput svega ostalog dobrog u mom životu,
ni ovoga ne bi bilo da nije tebe.*

„Čekaj, je li trebalo da donesem poklon?“
Podigla sam glavu i okrenula pogled prema elegantno obućenom muškarcu do sebe. Samo smo nas dvoje bili u liftu, pa je pitanje moralo biti upućeno meni.

„Mislim da je to stvar ličnog izbora“, odvrtila sam. „Ja sam kuma, pa sam morala da se ispružim.“

Obrve su mu sunule uvis dok sam podešavala stisak oko poklon-korpe veličine danske doge u svom naručju. Celofanski omot šušкао je sa svakim mojim pokretom, odjekujući u skućenom prostoru dovoljno da naglasi neobičnost situacije. Jer ako tokom vožnje nije svima neprijatno, zar si uopšte u liftu?

Deset sekundi kasnije, kada su se vrata otvorila, samo što nisam zapevala od sreće. S korpom koja je pretila da mi svakog trenutka slomi podlaktice i duh, žustro sam išetala iz lifta na krov, u baštu kafića u kojoj se održavala žurka uoči predstojećeg venčanja moje najbolje drugarice, i izašla upijajući miris vrućine i šampanjca dok sam se probijala kroz more gostiju.

Poput većine kuma, proteklih dana sam se glavačke bacila u bezdan kupovine preko interneta i poručila opscenu količinu dekoracija za ovu žurku. Sa polica iza šanka landarali su jutani

transparentni s natpisom „G. & gđa“, dok su se nizovi trepćućih svetala uvijali poput bršljana duž ograde balkona. Svetlost sveća na koktel stočićima poigravala je na čipkom ukrašenim teglama punim ružičastih ruža. Kristina i ja smo prethodne noći radile sa spartanskom upornošću, ali bilo je očigledno da su se uloženi krv, znoj i suze i te kako isplatili.

U taj mah sam pored drugog kraja šanka ugledala Kristinu u razgovoru s nekim gostima. Prelepa je, sitna i sa zavodljivim oblinama, i da nije jedna od onih koje volim najviše na svetu, verovatno bih je mrzela iz dna duše. Kosa boje karamela spuštala joj se niz leđa, a bela haljina sa asimetričnom suknjom izdvajala ju je od ostalih baš kao što je i trebalo – ona je bila princeza ove šume, a mi njene odane šumske životinje. Ja sam njena živahna veriverica-pomoćnica, odana do kraja sveta.

Ostavila sam svoj poklon na obližnjem stolu predviđenom za to i mahнула čim sam joj uhvatila pogled. Kad sam joj prišla, dočekala me je sa širokim osmehom.

„Hej, devojko!“, reče privukavši me u zagrljaj. „Vidi ti nju, kako je uplovila izgledajući božanstveno.“

Malo smo se odmakle jedna od druge i malo sam se ispravila i podigla glavu. „E pa hvala ti. Tako se i osećam, pravo da ti kažem.“

Istovremeno je bilo vrlo moguće da je Kristina toliko navikla na helanke, džempere i kardigane kojima sam redovno zadivljavala svet da joj je moj preobražaj izgledao još dramatičniji nego što je bio.

„Jesi li danas po podne bar malo stigla da pišeš?“, upita pružajući mi čašu šampanjca sa pulta od mahagonija.

Na pomen mog pisanja – ili nepisanja, bolje rečeno – zgrčio mi se želudac. A pošto sam već čitavu godinu umirala sporom književnom smrću, ne bi prošlo mnogo vremena između dva takva grča. Krajnji rok za moj sledeći ljubavni roman zvanično je isticao za mesec dana, i ako dotad ne isporučim bestseler...

„U redu, odmah si složila tu izbezumljenu facu“, prekide me Kristina u razmišljanju. „Izvini, nije trebalo ništa da pominjem.“

Ispustivši kratak uzdah, složila sam usiljeni osmeh. „Nema frke. Dobro sam.“

„Nego, da promenimo temu – jesi li sigurna da nije bezveze što pravim predsvadbenu žurku? I je l' salsa bend preterivanje, s obzirom na to da sam i za svadbu bukirala jedan?“

Zahvalna do neba na glasnim trubama i bongo-bubnjevima od kojih nisam čula sopstvene misli, skrenula sam za ugao i ugledala desetočlani bend koji je muzicirao sa zaraznim entuzijazmom. Na podijumu za ples zaslužen su dominirali Kristinini rođaci, manje ili više svi do jednog nezvanični profesionalni plesači salse. Njen brat Edgar pokušao je jednom da me nauči osnovnim koracima, ali prilično sam sigurna da sam ličila na kladu kojoj su iz nekog razloga podareni ekstremiteti. Kristina je preporučila da se upišem u plesnu školu. Edgar je predlagao bocu nečega žestokog i molitvu.

„Bend je fenomenalan“, rekoh joj vrativši se, „i naravno da ljudi prave predsvadbene žurke.“ Iskreno, nikada pre toga nisam čula za predsvadbenu žurku. Proslava veridbe, u redu. Devojačko veče, bez daljeg. Ovo što se večeras dešavalo bila je, u suštini, opuštena žurka pre velikog dana.

„Džejson i ja imamo mnogo gostiju koji dolaze sa strane, a i želeli smo da se gosti sa nevestine strane upoznaju. Računali smo da bi jedna ovakva žurkica bila baš zabavna.“

„Ja sam za. Ko ne bi želeo generalnu probu nedelju dana pre svadbe?“

„Ja je bogme želim“, reče Kristina podigavši čašu i gucnuvši šampanjac. „Svi su tu osim Džejsona i kumova. Možeš li da poveruješ da taj moron kasni na sopstvenu žurku?“

„Misliš da je u redu da verenika nazivaš moronom?“

„On je moj moron, tako da je skroz u redu.“

„Ima i toga.“

„Ajmo, slikanje! Približite se malo, vas dve, može?“

Pogledala sam desno i ugledala tinejdžera razbarušene kovrdžave kose sa foto-aparatom uperenim u nas. Bio je sav u crnom i onako nestrpljiv da nas fotografiše bio mi je jednostavno presladak.

„Naravno! Veliki osmeh, Kara.“ Kristina me zagrlila oko pojasa, i pošto smo istrpele snažan blesak blica, dečko je nestao pre no što su oči stigle da mi se oporave. „To je bio Džejsonov rođak Rob. Želi da postane fotograf, pa sam ga angažovala večeras.“

„Baš uvidavno od tebe“, odvratioh, još se oporavljajući od kratkotrajnog slepila. „Uzgred, gde je Džejson?“

„Kod kuće. Dva njegova kuma stižu kolima i hteo je da ih sačeka zato što, kako izgleda, odrasli ljudi ne umeju da se snađu bez vodiča.“

„Čuj, vožnja kroz Menhetn jeste zastrašujuća. Verovatno nije želeo da zalutaju.“

„Aha, zato što nijedan nema GPS? Džejson bi trebalo da je ovde, sa mnom.“

Bila sam iskreno preneražena što Džejson nije tu. Oboje ih volim kao da su mi brat i sestra, ali oni su jedan od onih parova koji se retko kada mogu videti jedno bez drugog. Čak i kad pozovem Kristinu kod sebe na vino i ženske razgovore, obavezno pita može li da povede i Džejsona. Oduvek sam smatrala da pomalo preteruju, ali izgleda da njima tako odgovara.

„Dobro, zaboravi sve ostale, hajde da nazdravimo.“ Kašljucnula sam i podigla svoj šampanjac. „Kada smo kao postdiplomke konobarisale u Mekmanovom pabu, nisam ni pomišljala da će to dovesti do devet divnih godina prijateljstva. Sada bih bila izgubljena bez tebe. Živela ti meni i nek ovo bude čarobno veče. Presrećna sam što mogu da ga podelim s tobom.“

Osmehnule smo se i kucnule, i moje reči je propratio zvonki odjek kristala.

Otpila sam gutljaj i penušavo piće mi s lakoćom skliznu niz gušu. Još uživajući u slasti, upitala sam: „Pa, ko su ti tajanstveni kumovi koje je Džejson ostao da sačeka?“

„Jedan se zove Bo, a drugom sam zaboravila ime. Bili su drugari dok je kao klinac živio u Severnoj Karolini.“

„U Severnoj Karolini? Mislila sam da je Džejson iz Teksasa.“

„Veći deo života jeste proveo u Teksasu, ali do desete godine živio je u Severnoj Karolini. Nekako je sve ove godine ostao u kontaktu s ovom dvojicom.“

„Baš lepo što su i posle toliko vremena ostali prijatelji.“

„Aha, predivno, ali svejedno je trebalo da dovuku dupeta ovamo bez dadiljanja.“ Taman je htela da nastavi tiradu, kad joj se pogled fiksirao na drugi kraj prostorije. Potom je pokušala i nije uspela da izgleda ljuta umesto ushićena.

„Pretpostavljam da je mladoženja stigao“, rekla sam osvrnuvši se. Moje sumnje bile su potvrđene kada sam ugledala Džejsona kako se probija prema nama osmehujući se poput osnovca kada kaže „keeeez“ na dan fotografisanja. Čak je i glavu nakrivio u stranu i sve.

„Evo je! Evo moje neverovatno tolerantne buduće supruge.“ Džejson se prignuo i poljubio Kristinu pre no što je stigla da oplete jezikom po njemu. Potom je spustio poljubac meni na obraz i stao pored svoje verenice, zagrlivši je oko pojasa i privukavši je uza se.

„Dakle, idemo dalje, a ja ću zanemariti sve polunasilničke poruke koje si mi slala poslednjih sat vremena. S tim u vezi, kako ide žurka?“

Kristina ga pogleda, tobože nezainteresovano. „Ide super. Pošto nisi bio tu, imala sam prilike da razgovaram s nekoliko finih muškaraca. Ispostavilo se da su predsvadbene žurke sjajno mesto da upoznaš nove ljude.“

„Baš mi je milo zbog tebe.“

„Cenim to. Konkretno, četiri potencijalna udvarača su naročito pobudila moje interesovanje.“

„Jesu li viši od mene?“, upita Džejson. „Zarađuju li mnogo novca?“

„Dabome. Mnogo su viši i svi odreda samostalni i bogati.“

„Fino. Kara, jesi li upoznala te nenormalno visoke i bogate tipove?“

„Jesam, i samo da znaš, sada sam i ja verena! Ima da organizujemo dvostruko venčanje!“

Džejson se osmehnuo i privukao Kristinu još bliže gledajući je sve vreme pravo u oči. „Pa, tako mi i treba kad sam ovoliko zakasnio. Izvini što nisam bio tu. Opraštaš li mi?“

„Uvek.“

Prignuo se i pao je još jedan predivan poljubac.

Sada je zvanično. Umreću kao usedelica. Samo kažem.

„Dobro, a gde su ti tvoji drugari? O! Hajde da namestimo jednog od njih Kari!“ Kristina me je pogledala s opasnom provodadžijskom iskrom u očima.

„U stvari, već sam im pomenuo Karu i jedan od njih mi je rekao da su njih dvoje zajedno studirali.“

Zajedno smo studirali?

Džejson je pogledao prema ulazu i mahnuo: „Hej, Rajane! Dođi ovamo!“

Već sledećeg trenutka bila sam potpuno katatonična. Nisam mogla da se pomerim. Stajala sam kao ukopana, buljeći u Kristinu kao da joj je iz čela izrasla treća ruka koja mi upravo pokazuje srednji prst.

Neko je prošao pokraj mene podigavši lak povetarac koji mi prostruja preko pregrejane kože. Zurila sam u krajnjoj neverici u Rajana Tompsona kada je prišao i stao pored Džejsona.

„Dugo se nismo videli, Salivenova“, reče on, a njegov glas i blago južnjačko otezanje bili su isti i neodoljivi kao i uvek.

Čaša sa šampanjcem ispade mi iz ruke i razbi se o pod.

„Kara?“ Kristinin glas odavao je zabrinutost kada me je pvela dalje od krhotina rasutih oko naših nogu. Pridržavala me je za lakat, ali nisam osećala njen stisak. Mogla je da me mlatne posred lica palicom za polo i opet ne bih ništa osetila. Um mi se naglo strmoglavljivao u utrobu dok sam se suočavala sa spoznajom da se Rajan nalazi na korak od mene.

Obučen u marinskoplavo odelo, besprekornu belu košulju i elegantne smeđe cipele, daleko je odmakao od dukserica i farmerki koje su bile njegova nezvanična uniforma za vreme studija. Pepeljastoplava kosa bila mu je prilično kratka, ali nekoliko neposlušnih pramenova još mu je padalo na čelo. Pre deset godina bez razmišljanja bih podigla ruku i sklonila ih u stranu. Sada mi je ruka ostala spuštena i samo se stisla u čvrstu, neumoljivu pesnicu.

Da smo bili neki drugi bivši par, prvi susret posle deset godina mogao je biti slatka, srećna slučajnost – nalik na preprodukciju nekog filma Nensi Majers. Popili bismo nekoliko pića i satima se prisećali starih vremena, pre no što nastavimo tačno tamo gde smo nekada davno stali. Bilo bi poput gutljaja vruće čokolade o Božiću dok sa gramofona u pozadini dopire baršunasti glas Neta Kinga Kola.

Mi, međutim, nismo spadali u tu vrstu bivših parova i bila sam sigurna kako bi Net King Kol, da je nekim slučajem tu i da zna moju stranu priče, dohvatio Rajana otpozadi za kragnu košulje i držao ga dok mu odvaljujem jedan *mavašigeri* pravo u gušu.

Bilo je teško prihvatiti, ali Rajan je izgledao dobro. Ono, stvarno dobro. Crte lica bile su mu malo oštrije nego kad je bio dvadesetjednogodišnjak, a čekinje na bradi nagoveštavale su da se nije brijao nekoliko dana, zbog čega je izgledao kao da je tek ustao iz kreveta. Nimalo vulgarno već u fazonu „sad sam ustao iz kreveta a ipak sam neodoljivo zgodan i dala bi sve da te poljubim“.

Skot.

„Rajane“, umeša se Kristina, uvek spremna da prekine ćutanje. „Džejson reče nešto o tome da ste ti i Kara zajedno studirali?“

„Jesmo.“ Pogled mu ni na trenutak nije napustio moj. „Otađ mora da je prošlo, koliko, deset godina?“

„Da, bilo je baš davno“, žurno sam dodala okrenuvši se prema Kristini. „Mislim da sam ti ga pomenula. Sećaš se, moj drug iz Severne Karoline?“

Da je neko uzeo *Karin leksikon* i potražio „mog druga iz Severne Karoline“, pronašao bi sledeće: Moj drug iz Severne Karoline (imenica): 1. Rajan Tompson. 2. Momak s kojim sam se zabavljala kao studentkinja. 3. Moj prvi pravi momak. 4. Moja prva ljubav. 5. Onaj koji mi je oduzeo nevinost. 6. Čovek koji mi je izmasakrirao srce zarđalim maljem, a krvave ostatke pobacao gladnim besnim psima.

Kristina je znala *Karin leksikon* gotovo napamet i zato joj smesta sinu. „Nemoguće“, izusti utišavši glas u šapat.

„Moguće“, odvratih preterano zvonko.

Sada je bio Kristinin red da se uspaniči. „Au. Au, čoveče, kako je svet mali, a?“ Dohvatila je Džejsonovu ruku u gvozdeni stisak, tako da se trgao, i zablesnula nas preterano širokim osmehom. „E pa red je da vam pružimo šansu da malo popričate i nadoknadite sve to propušteno vreme. Džejson i ja ćemo samo da trknemo da se pozdravimo s mojom *abuelitom**, koja je upravo stigla.“

„Tvoja *abuelita* je umrla pre dve godine“, prošištalala sam.

„Znam, desilo se čudo. Vidimo se kasnije, vas dvoje!“ Pre no što sam stigla išta da kažem, udaljila se vukući za sobom svog budućeg muža.

Gledala sam za njima kao da su poslednji čamac za spasavanje a ja stojim na palubi sa gudačkim kvartetom čija vesela Bahova melodija samo dodatno potvrđuje da brod nezaustavljivo tone.

---

* Šp.: nana, bakica (dem. od *abuella* - baka). (Prim. prev.)

2

„Pa“, reče Rajan, ponovo vraćajući moju pažnju na sebe. „Ponovo se srećemo.“

„Ponovo se srećemo“, odgovorih.

Nakrivio je glavu proučavajući izraz na mom licu. „Moram da kažem, Salivenova, ne izgleda da ti je drago što me vidiš.“

Nasmejala sam se kratko, gorko. „O, ne. Drago mi je, kako ne bi bilo. Štaviše, presrećna sam.“

„Tvoja razbijena šampanjska čaša kazuje drugu priču. O tvom jednoličnom glasu i, jedva primetno, ubilačkom sjaju u tvojim očima da i ne govorim.“

„Pa, šta da ti kažem, ljigava neka čaša.“

„Dakle, takvo šta se stvarno ne čuje svaki dan.“

Njegov glas i reči su mi sa odvratnom lakoćom tanjili živce. Osećala sam da mi je strpljenje pri kraju, poput gitarske žice zategnute u toj meri da samo što ne pukne.

„Dobro, kad već hoćeš. Doživela sam šok kad sam te ugledala, i to nimalo prijatan. To si želeo da čuješ?“

Rajanov pogled me je i dalje neumoljivo proučavao. „Pa sad, ne nužno baš to“, priznade on, „ali i to mi je draže od učitivih laži. Nikada nisi imala problema da budeš iskrena prema meni.“

„To kako smo se ponašali u prošlosti nebitno je za ono što smo sada. Ti više i ne znaš ništa o meni.“

„Ali znam“, on će lagodno, prelagodno za moj ukus.

„Ma nemoj, a šta to?“

„Pa, za početak, još ne umeš da sakriješ emocije ni da ti život od toga zavisi. Ovog časa, na primer, verovatno misliš da izgledaš mrtva-hladna, ali ja lepo vidim venu agresivnog besa kako ti damara na vratu.“

Prevukla sam prstima preko grla i odmah poželela da nisam to uradila. Kako u otvorenoj bašti na krovu može najednom da postane zagušljivo? „Možeš samo da sanjaš da me tvoje prisustvo toliko pogađa.“

„Mislim da je veoma očigledno da te pogađa. Reklo bi se da si oko pet sekundi daleko od toga da prebaciš uže preko ograde balkona i spustiš se niz zgradu.“

„Veruj mi, posle još pet sekundi s tobom, neće mi trebati uže. Naprosto ću skočiti.“

Načas je izgledalo kao da će se Rajan osmehnuti, ali ipak se suzdržao. Pogled mi je odlutao u stranu i primetila sam kono-baricu kako kruži među gostima. Usredsredivši pogled poput lasera, pokušala sam da utvrdim koje hladno posluženje joj se nalazi na poslužavniku i po obliku sam zaključila da je reč o mini-empanadama. Probala sam da je snagom volje privučem do nas, ali nije mi uspelo. Šteta. Pomirena s porazom, ponovo sam se okrenula prema Rajanu.

„Još nešto se kod tebe nije promenilo“, nastavi on. „I dalje si melodramatična.“

„Zašto si tako težak? Zašto ne možemo da razgovaramo normalno, kao toliki drugi bivši poznanici?“ Osetila sam u taj mah kako me nečije rame munulo u leđa i okrenuvši se ugledala grupu Džejsonovih kolega s posla. Koraknula sam napred da im dam više prostora.

„Hej, ja sam savršeno staložen“, reče Rajan. „Ti ne možeš da kontrolišeš razjareni plamen svoje mržnje.“

Zagledavši se ljutito u njegove iritirajuće zelene oči, grčevito sam stegla svoju crnu tašnicu obema rukama. „Oduvek si izvlačio najgore iz mene.“

„Joj, baš ti hvala na komplimentu. Jesi li čuvala taj biser proteklih deset godina ili si ga smislila u hodu?“

„Čuj, žao mi je ako istina boli.“

„Da, boli. Još jedna lekcija koju si mi očitala poslednji put kad smo razgovarali.“

Ćutala sam čekajući da se Rajan podrugljivo ili sarkastično osmehne. Ali nije, i to me je donekle iznerviralo. Uto me je Džejsonov kolega ponovo slučajno munuo u leđa i pomerila sam se napred u nastojanju da održim ravnotežu. Taman sam htela da se izmaknem u stranu, u sigurniju zonu, kad sam osetila Rajanove prste na svom zapešću.

„Hajde da zamenimo mesta“, reče on. Uhvatio me je za ruku i povukao napred.

„U redu je. Dobro sam.“ Ostala sam na istoj strani, ali sada jedva malo više od pedlja daleko od njega. I istovremeno sam pokušavala da se pretvaram kako nisam sasvim svesna da me još drži za ruku.

„Daj da zamenimo mesta.“ Ponovo me je blago povukao i odlučila sam da se prepustim, prešavši tamo gde je on do maločas stajao, dok je on zauzeo moje mesto. Ako se Džejsonov kolega ponovo razmaše i bubne u *njega*, naleteće na zid visok metar i osamdeset osam. Ali Rajanu to nije smetalo. Nikad mu nije smetalo. Isto je ovo radio i nekad, kad smo se zabavljali. Kad god se zateknemo u prepunom baru, uvek bi se postavio tako da spreči suviše vesele goste da naleću na mene. Bio je tako pažljiv i, nažalost, takav je i ostao.

„Vidi, hajde da oboje na sekund duboko udahnemo“, reče on. „Jasno je da ni ti ni ja nismo oduševljeni što se vidimo, ali siguran sam da možemo, Džejsonu i Kristini za ljubav, izdržati jedno veče u istoj prostoriji.“

„U redu“, saglasila sam se, sumnjičava ali voljna da pokušam.

„A ako si zabrinuta da ću poludeti i preklinjati te da me primiš natrag, kao onda kad sam bio balavac, ne sekiraj se, odavno me je prošlo.“

Nisam bila sigurna da li su njegove reči bile namenjene da zabole, ali zbolele su.

„Drago mi je što to čujem“, rekla sam samo.

Rajan blago pljesnu rukama ispred sebe. „Uzgred, lepo izgledaš.“

„Hvala“, odvratila sam. Kao neko ko sav svoj novac troši na knjige umesto na odeću, ova mala crna haljina predstavljala je meni potpuno nesvojstven napad rastrošnosti. Spuštena ramena, tkanina glatka poput svile i ugrađeni korset doprinosili su da izgledam znatno sitnije od veličine trideset osam, koju inače nosim – što je cenu učinilo lakše prihvatljivom. Platila sam za čaroliju zahvaljujući kojoj nisam toliko štrčala među modernim mršavicama.

Čak sam otišla u salon na frizuru i šminkanje. Moja tamnosmeđa kosa, inače potpuno ravna, bila je doterana u meke talase, a šminka je izgledala zavodljivo ali sofisticirano. Ceo proces ulepšavanja bio je istinski zabavan, sve dok nisam saopštila šminkerki da podlogu nemam, jer je ne koristim. Žena je izgledala toliko uvređeno da sam napola očekivala da me pljesne rukavicom po licu i izazove na dvoboj.

„Ti takođe izgledaš... zdravo“, dodala sam naposletku. Rajan je stisnuo oči na moj izbor komplimenta, što me je podstaklo da nastavim. „I starije. Izgledaš zdravo i starije.“

„U redu“, on će na to, pa pogleda na svoj impresivni ručni sat na kožnom kaišu. „Prekid vatre potrajao je čitavih deset sekundi.“

„Ne u smislu da si odrtaveo, naprosto si *stariji*. I ja izgledam starije. Ne spavam dovoljno i zbog toga izgledam starija nego što jesam. Kupila sam uređaj za beli šum, ali još nisam počela da ga koristim. Možda će mi to pomoći.“

Sad još i trućam o strategijama za nesanicu. Divota.

„Nego“, nastavila sam, „nisam imala pojma da ste ti i Džejson drugovi.“

„Jesmo, još otkako smo bili klinци. Pretpostavljao sam da ćemo se s vremenom udaljiti, ali taj čovek ume da organizuje grupni čet kao niko na svetu.“

„Mislim da je Džejson naprosto jedan od onih univerzalno dopadljivih ljudi. Da su Tom Henks i Ana Kendrik ikad imali dete ljubavi, to bi bio on.“

„Ima smisla to što kažeš. Džejson je manje ili više ljudska inkarnacija zlatnog retrievera.“

Rajanove reči su mi i protiv moje volje izmamile osmeh, i osećaj je bio poznat ali čudan, kao da probam omiljenu staru košulju koja mi više ne pristaje.

„Kristina mi se čini baš super“, reče on česak kasnije.

„Stvarno jeste. Divna je, duhovita i neverovatno lojalna.“ Nisam čak ni naglasila reč *lojalna*, ali svejedno je doletela između nas poput kugle za rušenje, tako da je tlo zadrhtalo a čaše zazveketale.

„I eto ga“, reče Rajan, glasom prožetim iščekivanjem i razočaranjem u isti mah. „Čudi me da si i ovoliko izdržala, Salivenova.“

„Neću da učestvujem u ovome“, odvrtila sam dok mi je srce ubrzavalo. Nisam htela da igram igru u kojoj nijedno od nas nije imalo izgleda. „Menjaj temu ili odlazim.“

Rajanova vilica se čvrsto zategla pre no što je uspeo naterati sebe da se opusti. „U redu. Džejson mi u kolima reče da sada živiš ovde u gradu.“

„Tako je“, odvrtila sam. „Pre tri godine kupila sam stan u jednoj staroj zgradici, tako da sam sada u svakom pogledu odrasla.“

„Nikada te nisam zaista zamišljao kao gradski tip. Više sam te doživljavao kao devojku koja voli da sedi na tremu u stolici za ljuljanje.“

„Kako laskavo“, rekla sam. „Poput srećne pacijentkinje na gerijatriji, tako nekako?“

U očima mu zaigra iskra veselosti. „Nisam tako mislio.“

„A u tvojoj viziji mene, da li je pored mene na tremu boca sa kiseonikom ili smo tu samo ja i moj verni pas vodič?“

Ovog puta nije pokušao da sakrije osmeh i nešto duboko u meni se olabavilo – ali silom sam vratila sve na mesto.

„Dobro, de, hajde da precrtamo ceo komentar o tremu. Očigledno nisam bio u pravu. Hoćeš li još jedno piće?“

„Naravno. Hoćeš li ga otrovati?“

„Da hoću, čisto sumnjam da bih ti rekao.“

Rajan se okrenuo prema šanku, a ja sam istog časa povukla naviše gornji kraj korseta. Kada se ponovo okrenuo prema meni, držeći u jednoj ruci pivo za sebe i pružajući mi drugom čašu šampanjca, bila sam propisno upakovana i stajala sam kao da se ništa nije dogodilo.

„Sada si spisateljica, zar ne?“, upita me.

Bila sam.

„Jesam“, primorala sam sebe da kažem. „Čuo si to od Džejsona?“

„Nisam. Čitam tvoje knjige. Zapravo, zato sam i potegao čak ovamo. Pomislio sam da ćeš, pošto si toliko uspešna, možda biti voljna da mi budeš sponzor.“

Prasnula sam u smeh. Nažalost, baš dok sam ispijala prvi gutljaj. Piće mi je skliznulo u pogrešnu cev i kašljala sam toliko da je bolelo. Kap šampanjca uletela mi je u nos i đavolski zapekla.

„Dobro si?“, upita Rajan.

„Jesam.“ Držeći kažiprst pod nosom, osmehnula sam se, i pored toga što sam znala da je nemoguće da izgledam dobro.

„Izvinjavam se, mogu li da vas fotografišem?“

Kažiprst mi je još zaptivao nozdrve kad sam ugledala dobrog starog Roba sa foto-aparatom na gotovs.

Stvarno, Robe? Mislila sam da smo ortaci.

Spustila sam prst i šmrncnula. „Mislim da ne bi...“

„Jedna fotka nas neće ubiti“, reče Rajan, pa obavije ruku oko mojeg struka i privuče me sebi.

Nije bilo ničega sugestivnog u toj pozi, ali osećaj da je moj kuk priljubljen uz njegov bio je čudno prislan. Okrenuvši se prema Robu i složivši najlepši mogući osmeh, davala sam sve od sebe da oteram tu pomisao. Osmeh mi je posustao kad se Rajan prignuo i prineo usne toliko blizu mog uva da sam umalo poskočila.

„Ovo je ludilo“, reče.

U želucu mi je zatreperilo, rođeno telo me je izdavalo. Vreme se usporilo, ali i dalje sam uporno gledala preda se.

„Šta je ludilo?“

„Ti u mom naručju, ponovo. Nisam ni pomišljao da ću to doživeti.“

Podigla sam pogled prema njemu baš u trenutku kad je Robov foto-aparat okinuo. Usledio je snažan blesak blica, nateravši nas oboje da začkiljimo.

„Hvala“, reče Rob i ode dalje.

Rajanova ruka je skliznula s mog kuka i smesta sam se odmakla i stala preko puta njega. „Dobro, hajde da zadržimo distancu, važi?“

„Tvoje telo još tako snažno reaguje na mene, a?“

„Ako pod reakcijom podrazumevaš fizičku odbojnost, onda da, bila je vrlo snažna.“

Rajan je izgledao kao da će svakog časa da prasne u smeh i, iz nekog razloga, osetila sam potrebu da to sprečim.

„A šta ti radiš?“, upitala sam. „Čime se baviš?“

„Ja sam građevinski inženjer, radim u građevinskoj kompaniji u Reliju. Posao je više menadžerski nego terenski, jer sam na rukovodećem položaju, ali dopada mi se.“

„Fino zvuči. Oduvek sam govorila da ćeš se odlično snaći na nekom takvom poslu.“

„Sećam se“, odgovori on, sa više ozbiljnosti nego nostalgije u glasu. Što je bilo i razumljivo. Bila sam sigurna da ni njemu nije lako što se ponovo vidimo. Koliko god sam ja bila odlučna u nameri da se usredsredim isključivo na sve ružno što se među

nama odigralo, bilo je sasvim moguće da je Rajan posljednjih deset godina proveo sećajući se samo onoga dobrog.

Možda je potajno bio srećan što me opet vidi. Možda sam mu nedostajala. Možda je došao u Njujork samo zato da me nađe...

„Salivenova, jesi li pijana?“ upita on uto, prekinuvši mi tok misli. „Izgledaš malo ošamućeno.“

Trepnula sam da povratim fokus. „Nisam, dobro sam. Ali gorim od vrućine. A ti?“ Počela sam da se hladim dlanom, obazirući se naokolo da vidim da li još neko to radi. Nikog nisam videla.

„Da li gorim od vrućine? Pitaš ozbiljno ili mi se nabacuješ?“

Prestala sam da se hladim. „Molim? Ne, ne nabacujem ti se.“

„Sigurna si?“ U očima mu je blesnuo nestašluk i najednom je izgledao kao nekad, kad smo bili studenti. Iskreno sam se ponadala da to neće potrajati.

„Sto posto sam sigurna da ti se ne nabacujem. Samo razgovaramo.“

„Nešto si mi nervozna za nekog ko samo razgovara.“

„E pa eto, doprinosiš da se osećam veoma neprijatno.“

Uputivši mi osmeh pun razumevanja, Rajan je uzmakao jedan mali korak i tako mi dao prostora, mada sam bila sigurna da zna kako mi zapravo nije neprijatno. Da sam samo uzrujana. I zbunjena. I malčice izbezumljena.

„Izvini“, reče on. „Nekada ti se dopadalo kada te zadirkujem.“

Progutala sam knedlu i oćutala na to.

„Ali ti dani su očigledno prošli.“

„Jesu“, složila sam se. „Davno prošli.“

Rajan klimnu glavom i obazre se naokolo, a onda me ponovo pogleda. „U redu, koliko god je ovaj naš ponovni susret bio zabavan, biće bolje da odem i proverim u kakvom je Bo stanju. Poslednji put kad sam ga video ispijao je jednu čašicu za drugom, i ako se ne postaram da se ponaša kako treba, kasnije ću morati da plaćam kauciju za njega.“

„Čudno, pre bih pomislila da je situacija obrnuta.“

„Ponekad jeste, ali ja sam doneo mudru odluku da večeras ne preterujem s pićem. Ne bi valjalo da neko od nas izgubi vlast nad sobom i napravi scenu.“

Na sekund sam pomislila da govori o sebi i Bou, ali na osnovu toga kako me je gledao, znala sam da se komentar odnosio na nas dvoje.

„Baš mi je drago što smo imali prilike da popričamo, Salivenova. Pretpostavljam da ćemo se videti na svadbi. Ako prođem pored stola predviđenog za tetke usedelice, svakako ću ti se javiti.“

„Džentlmen do koske, nema šta. A ako ja prođem pored stola predviđenog za jadnike pozvane iz osećaja obaveze, doću ti viski da imaš u šta da roniš suze.“

„Uviđavna kao i uvek. Laka ti noć.“

Tako se završilo. Rajan se okrenuo i uputio ka svom prijatelju, koji je razgovarao sa dvema Kristininim koleginicama s posla. Skrenula sam pogled da ne bih buljila, kad se preda mnom najednom pojavi Kristina.

„Ne mogu da verujem da je Rajan Džejsonov drug! Ludnica! Vas dvoje ste stvarno izgledali kao da vam je krenulo.“

Odmahnula sam glavom i popila još jedan gutljaj šampanjca. „Mogu ti sa apsolutnom sigurnošću reći da nije. I otkud uopšte znaš kako smo izgledali?“

„Ovaj, zato što sam vas sve vreme posmatrala s drugog kraja bašte, normalno. Kud je otišao Rajan? Izgubih mu trag u ovoj gužvi.“

„Priča s tvojim koleginicama“, odvrtila sam klimnuvši glavom u njihovom pravcu.

Pronašla ih je pogledom. „Znala sam da nije trebalo da pozovem one dve. Obe su manje ili više prostitutke osrednje klase.“

„Fantastično, u tom slučaju biće savršene za njega.“

„Ali ko ih šiša. Novi plan – šta radiš sutra naveče?“

„Sutra? Ništa, koliko znam.“

„Odlično. Izaći ćemo na večeru učetvoro. Ti, ja, Džejson i Rajan.“

„Molim? Zašto?“ Osetila sam kako se pod naginej poda mnom dok se talas adrenalina izazvan susretom s Rajanom polako povlačio.

„Zašto? Kara, tvoj bivši dečko sa fakulteta upravo ti je ponovo ušetao u život i nekim neverovatnim spletom okolnosti je drug iz detinjstva *mog* verenika. Nemoj mi reći da si stvarno mislila da ću propustiti ijednu priliku da vas navedem da se ponovo smuvate? Poznajemo li se nas dve?“

Mozak mi je bio u magli. Udahnula sam duboko, ali nije pomoglo. Rajan se vratio, a sa njim i duhovi naše veze, grčeci se i zavijajući dok su izvirali na površinu posle desetogodišnjeg sna. Osećala sam kad je dobro poznati bol griže savesti ponovo zadamarao, ali ubacila sam ga u fioku u glavi i brže-bolje je zatvorila, baš kao i uvek kada se setim šta smo uradili.

„Ne, mislim da to uopšte nije dobra zamisao“, rekla sam.

„Ali naravno da jeste. To je sjajna zamisao. Posmatrala sam vas sve vreme – čovek ti je punih deset minuta zurio pravo u oči. Pored toga, čula sam od Džejsona da ga je baš uzdrimalo kada je saznao da ćeš večeras biti ovde.“

„E pa sasvim sigurno mi nije izgledao nimalo uzdrman. Šta više, posedovao je sračunato samopouzdanje serijskog ubice.“

„Dobro, da ne preterujemo malčice?“

„Može biti“, priznala sam.

Kristina me odmeri čudnog izraza lica. „Znaš, ne verujem da sam ikada pre videla ovu tvoju ratobornu stranu. Moram priznati da je veoma zanimljivo posmatrati je.“

„To je zato što zapravo nisam ratoborna“, odvrtila sam uzdahnuvši osujećeno. „Nešto u vezi s Rajanom pretvorilo me je u totalnu ludaču.“

„Dobro, tačno je, jesam naslutila nekakvu napetost između vas, ali nisam mogla da je definišem. Nisam mogla da odredim hoćete li skočiti jedno na drugo u dobrom ili lošem smislu.“

„Sasvim sigurno u lošem.“

„Složit ćemo se da se ne slažemo. Uostalom, verovatno je bio težak zato što te godinama nije video i trebalo mu je vremena da se prilagodi.“

„Sumnjam.“

„Vidi, to što se pre deset godina odigralo među vama bilo je gadno, ali bili ste klinici. Sada ste odrasli i obećavam da to sutra uopšte neće izgledati namešteno. Kara, zarađujem za život kao finansijski savetnik. Zato pusti da te savetujem. Obećavam da ćeš biti zadovoljna rezultatima.“

„Sve je mnogo komplikovanije nego što misliš.“ Uzdahnula sam i pogledala preko metalne ograde iza nje ne videći ništa sem noćnog neba i gradskih svetala, i osećajući se zarobljena. Usred svega toga setila sam se svog tate, pronalazeći ga, kao i uvek, u najčudnijim trenucima. Tolika su sećanja izbledela za deset godina, ali i njegovo razočaranje mnome, koje mi se i dalje s neverovatnom lakoćom vraćalo u misli. A zbog Rajanovog prisustva pogađalo me milion puta gore. Kako i ne bi? Kada je trebalo da biram između njih dvojice, odabrala sam Rajana.

Moram nekako da izbegnem tu večeru. Naprosto ne sme da se dogodi. Usiljeno sam se nasmejala nameravajući da zvuči prefinjeno, ali ispalo je uznemirujuće slično Džokerovom cerekanju.

„Znaš šta? Sutra nikako ne mogu. Već imam nešto dogovoreno.“

„Koliko maločas si mi rekla, od reči do reči, da sutra ne radiš ništa.“

Odlučila sam da joj ne odgovorim.

„Kara, prestani. Nema ničega lošeg u tome da se malo družiš s Rajanom i nema nikakvog pritiska. Doduše, ako se slučajno ponovo zaljubite jedno u drugo i rešite da se venčate, pa ti i ja istovremeno dobijemo decu, to bi takođe bilo skroz u redu.“

Usta su mi bila suva. Pogledala sam u šampanjac u svojoj ruci i poželela da je voda.

„Samo se šalim!“, nastavi Kristina. „Najozbiljnije, nema potrebe da se stresiraš zbog ovoga. Džejsonu i meni ste ti i Rajan

važni, i neizbežno ćete morati da provodite vreme zajedno. Bolje je da zatremo svaku nelagodu u korenu nego da ti bude neprijatno na svadbi, kada bi trebalo da se provodiš kao nikad u životu.“

Pogled joj je bio nežan i preklinjući, i bilo mi je jasno da nikako ne mogu da pobedim. Jeknula sam i spustila ramena.

„Pravi si đavo“, kukala sam.

„A ti si anđeo“, odvrati ona sa iskričavim osmehom. „Rezervisaću u *Bateru* za osam sati. Biće nam divno, videćeš.“

„Čisto sumnjam.“

Strusila sam svoj šampanjac u jednom jedinom odlučnom gutljaju, sa željom i potrebom da izbriše sve tragove Rajana iz mojih uznemirenih misli.

3

Bilo je malo posle devet ujutru i sedela sam na svom grešno mekanom kauču sa otvorenim laptopom na kolenima. Sunce je prodiralo kroz prozirne bele zavese na dvokrilnim prozorima mog stana grejući mi bosa stopala i udahnjujući život sićušnim česticama prašine koje kao da su povozdan lebdele u vazduhu.

Zurila sam u kompjuterski ekran prstiju prožetih žmarcima od uzbuđenja.

Ponovo pišem. Započela sam svoj roman. Roman koji sam se proteklih godinu dana zlopatila da započnem. Roman koji je trebalo da bude moj veličanstveni povratak žanru istorijskih romansi. Roman koji će biti sudbonosan za moju karijeru. Po četvrti put sam iščitavala napisano.

Šarlot Destonberi je mrzela korsete. Stezali su je i ostavljali joj tragove na koži, a na njihovo oblačenje i svlačenje odlazilo je najmanje pola sata dnevno.

Ušuškana u svom skrovištu, biblioteci na porodičnom imanju u Jorkširu, Šarlot je zaključila da joj se smučilo. Smakla je smaragdnozelenu haljinu s ramena i ruku, tako

da joj se muslin nagužvao oko bujnog struka – struka koji je oduvek bio za mrvicu širi da bi se smatrao nežnim. Ne časeći ni časa posegla je rukama iza leđa u očajničkom nastojanju da olabavi proklete pantljike. Pošto je istrpela smrtonosno dosadno društvo još jednog udvarača kojeg joj je otac uporno nametao, zasluživala je barem da neometano diše.

Šarlot se srušila na kolena i zastenjala boreći se sa krutim korsetom. Kosa boje mahagonija izvukla se iz ukosnica popadavši joj oko srcastog lica i preko ramena. Već je bila gotovo stigla do najviše pantljike, kad su vrata biblioteke najednom zaškripala i otvorila se. Ukočila se, preneraženo posmatrajući imponantnu figuru na pragu.

Robert Vestmond, grof Straton, stajao je opčinjen raspojasanom lepticom koja samo što se nije valjala po podu biblioteke. Pomamna i raščupana kakva je bila, predstavljala je zavodljiv prizor. Gornji deo haljine već joj je bio spušten. Bilo bi tako lako pridružiti joj se tamo na tepihu. Vlastito telo preklinjalo ga je da uradi baš to, ali umesto toga on naprosto koraknu u biblioteku i zatvori vrata za sobom.

„Ko ste vi i šta tražite u mojoj kući?“ Šarlotin ton bio je kraljevski dostojanstven uprkos njenoj razbarušenosti.

„Zovem se Robert. Ovde sam da se oženim tobom.“ Sa zadovoljstvom je posmatrao blesak zaprepašćenja i prezira u devojčinim prelepim smeđeželenim očima.

„Hoćeš đavola“, ona će jarosno.

Robertovim licem prelete predatorski osmejak. Ovo će biti istinsko uživanje...

Početak je bio pristojan – ne savršen, ali ipak početak. Dovoljno dobar da ga ne obrišem. Imala sam likove, početak koncepta, tenziju. S tim je moglo da se radi. Osećaj olakšanja i nervoza navrli su istovremeno. Možda mi i uspe, pomislila sam.

Potreba za pisanjem uhvatila me je na prepad. Još se nisam bila oporavila od susreta s Rajanom kada sam se malo posle jedan ujutru konačno sručila u krevet. Telo mi je bilo iznureno, ali mozak mi je, kao prikačen na starter-kablove, zaverničio od naglog naleta spoljne energije. San mi nije dolazio na oči, i posle nekoliko sati prevrtanja i okretanja otumerala sam u dnevnu sobu i završila na kauču, sa laptopom ispred sebe.

Pomislila sam kako možda mogu napisati i više. Bilo bi divno da otkucam još jedno poglavlje. Taman sam htela da se bacim na posao, kad je zazvonio mobilni. Pogledala sam i na displeju je blesnulo ime mog literarnog agenta, Samanta. Podigla sam telefon i s umornim osmehom prihvatila poziv. „Dobro jutro, Sem.“

„Upravo sam dobila tvoje stranice. Obožavam ih. Jesi li u međuvremenu napisala još nešto?“

Pritisnuvši telefon čvršće na uvo, odgovorila sam mešavini smeha i uzdaha. „Nisam. Kamo sreće da jesam.“

„Ne daj da te to obeshrabri. Dopada mi se pravac u kom ovo ide. Atmosfera donekle podseća na *Zlatnu zoru*, ali protagonistkinja je mnogo snažniji lik, a izdavač upravo to i traži.“

Klimnula sam glavom prisativši se kako sam lako napisala svoj prvi roman u poređenju s mučenjem koje sam sada proživljavala. „Drago mi je. Nadam se da će im se dopasti.“

„Sada samo moraš da ostaneš u zoni. Šta te je to konačno pokrenulo da pišeš?“

Skliznuvši malo niz naslon kauča, protrljala sam noge o pamučne jastučiće. „Nisam sasvim sigurna da je povezano, ali sinoć sam imala susret sa dečkom s kojim sam se zabavljala na faksu.“

„Opa, bato“, Sem će šaljivim tonom. „Zvuči intrigantno.“

„Intrigantno ali potencijalno problematično za moje mentalno zdravlje.“

„Kako god. Kara, ovo je Njujork – svi smo mi udareni mokrom čarapom. Kada ćeš ga ponovo videti?“

Pošto sam poduže istraživala, planirala i valjda sto puta odgledala *Pod suncem Toskane*, sada je sve bilo spremno za moj boravak u Rimu, koji je imao da potraje čitavih šest meseci. Stan koji sam rezervisala nalazio se na dvadeset minuta šetnje od Vatikana i posedovao je tek renoviranu kuhinju, dva balkona i starinsku kadu sa nožicama, što je sve garantovalo život ispunjen savršenom srećom. Na put je trebalo da krenem za nešto više od nedelju dana, tačnije dva dana posle Kristininih venčanja.

Takođe, bilo je kasno za bilo kakvu refundaciju. A vreme je isticalo.

Za svaki novi roman koji sam počinjala obično sam dobijala polovinu dogovorenog iznosa avansno, po potpisivanju ugovora sa izdavačem, dok je druga polovina sledila pošto isporučim kompletan rukopis. Ovaj ugovor potpisala sam pre godinu dana, a avans sam iskoristila da od njega živim, plaćam rate kredita za stan i režijske troškove, računajući da ću putovanje u Italiju pokriti drugom polovinom honorara. Međutim, sada sam se našla u buli, jer kraj mog romana nije bio ni u najavi, dok je kamata na kreditnoj kartici narastala preteći da mi uništi zdravu pamet. Da i ne pominjem da se rok za predaju sinopsisa i prva tri poglavlja knjige sveo na svega nekoliko dana.

Disanje mi je postalo otežano kada je isprva polako i potom sve brže počela da me obuzima panika. Na kraju sam šištalala u telefon.

„Kara? Pokušaj da ne hiperventiliraš. Gde ti je inhalator?“

„Potrošen.“

„Zašto me to ne iznenađuje? Slušaj, znam kojom si brzinom u stanju da pišeš i znam da ova knjiga čuči negde u tebi. Jedna si od najtalentovanijih autorki s kojima sam radila, ali uspeh si postigla relativno lako. Sada je vreme da se pomučiš da uspeš. Samo ti možeš da odlučiš koliko ti je uistinu stalo do toga.“

Semine reči prodrle su mi do mozga, a u grudima su mi se emocije sudarale. Želela sam da završim svoju knjigu. Morala

sam da je završim – ali pomisao da mi je za to potreban Rajan činila mi se krajnje bolesnom, i to na više toksičnih nivoa.

Podrazumevala je njegovu fizičku blizinu, što će biti izazov samo po sebi, budući da je vrlo stvaran deo mene želeo da mu razbije flašu o glavu. No postojao je i drugi deo mene, koji se pribojavao kako neće uspeti da se odupre čudnoj, nesalomivoj privlačnosti koju sam osećala prema njemu od prvog dana kad smo se sreli. Istoj privlačnosti koju sam sinoć odbijala da priznam i koja me je ostavila potresenu i postidenu, kao da sam nekako ponovo izdala svog oca.

Mora postojati način da srećem Rajana, napišem svoju knjigu i prođem kroz sve to nepovređena. Možda ne moram da ga viđam sve vreme. Možda je jednom bilo dovoljno i talas sinoćnjeg susreta nosiće me sve do kraja mog romana. Ako danas napišem dovoljno, pomislila sam, to će biti dokaz da je dovoljno da ga viđam samo povremeno; mogu izdržati sporadične susrete s njim ako baš moram. Sve ovo može da bude naprosto nezgodan radni scenario koji moram da istrpim i neću mu dopustiti da mi se uvuče u misli.

Promenila sam položaj na kauču, sela uspravnije i jače stisla telefon. „Obećavam ti“, rekla sam, a glas mi je odražavao rešenost kakvu odavno nisam u njemu čula niti sam je osetila. „Završiću ovaj roman.“

„Pošto-poto?“, upita Sem.

„Pošto-poto.“

„Takvu te volim! Namučiću ga, Kara.“

Završile smo razgovor i spustila sam telefon pokraj sebe. Protrljala sam unutrašnje uglove očiju pre no što sam se ponovo zagledala u ekran laptopa nadajući se, uprkos svemu, da ću se iz ovoga izvući živa.

Deset sati kasnije, dok sam se vrpeljila na stražnjem sedištu taksija, moj optimizam je stabilno opadao. Znala sam da se

moram sabrati i srediti. Za ljubav svoje knjige moram da budem ljubazna prema Rajanu – ili barem da se pretvaram. Pre podne sam provela sate pokušavajući da napišem još nešto, ali uzalud. Na kraju sam odgledala izluđujuću količinu klipova na *Tiktoku*, presložila knjige na polici po bojama i nisam postigla apsolutno ništa drugo.

Jedan od najokrutnijih aspekata svega ovoga bilo je to što bi prisustvo muze trebalo da bude katarzičan doživljaj – oslobađajući, čak. Zamišljala sam sebe na nekoj litici na obali Irske, kako duboko dišem i osećam se puna energije, nadahnuća i života. Zapravo sam, međutim, bila samo besna, umorna i podbula.

No barem smo imali da se nađemo u *Bateru*, restoranu u Midtaunu kojeg je bilo dovoljno da se setim pa da mi krene voda na usta. Fantazirala sam o njihovom vrućem pecivu i dve vrste maslaca koje su iznenađujuće redovno išle uz njega.

Nastojeći da se držim srećnih misli o hrani, vrpeljila sam se još malo podešavajući pojas svojih crnih farmerki. Uparila sam ih sa ravnim papučama i nežnojubičastim topom – jer ako već moram da istrpim ovaj dvostruki dejt iz pakla, rezonovala sam, onda barem mogu za to vreme da se osećam komotno.

Minut kasnije taksi je zakočio u mestu, gotovo me katapultiravši prema staklenoj pregradi, i morala sam da se pridržim obema rukama.

„Baš ti hvala“, promrsila sam sebi u bradu. Taksista me je čuo, ali se pravio da nije, priznavši da postojim tek kad sam mu platila za vožnju i izašla.

Našavši se ispred restorana, uputila sam se prema velikim staklenim vratima i sišla niz stepenice u sumračan ali privlačan prostor. Atmosfera u *Bateru* je više klupska, mada ni slučajno nije zagušljivo, s tavanicom koja seže dva sprata u visinu. Iznad glavnog šanka proteže se otpozadi osvetljena fotografija šume, oivičena drvenom oplatom i metalnom ogradom, što čitavom prizoru daje rustičan industrijski šmek.

Obazrela sam se po predvorju i ugledala Kristinu, Džejsona i Rajana udobno smeštene pokraj šanka. Kristina je mahnula videvši me, zanosna kao i uvek u kestenjastoj haljini sa V-izrezom, dok je Džejson pored nje bio skockan u ležerno izdanje odela tipičnog za menadžera investicionog fonda.

Tada mi je pogled prešao na Rajana. Volela bih da mogu reći kako sam se navikla da ga viđam u svakodnevnom životu, ali i dalje sam se osećala poput Alise iza ogledala. Idući do šanka, napola sam očekivala da pored mene protrči beli zec u prsluku i sa džepnim satom.

„Zdravo. Izvinjavam se što kasnim.“

Kristina me je čvrsto zagrlila i onda sam poljubila Džejsona u obraz. Oklevala sam da se okrenem prema Rajanu, ne znajući šta da radim – da li da ga zagrlim, da mu samo pružim ruku ili da ga ledeno pogledam. Preuzevši inicijativu, uhvatio mi je nadlakticu i poljubio me u obraz. Nije bilo prijatno. I bilo je prijatno. Trebalo je ipak da ga ledeno pogledam.

„Dugo me čekate?“, upitala sam uzmakavši za korak.

„Ne, ne. Ima možda pet do deset minuta kako smo došli“, odvrati Kristina. „Javila sam se hostesi, tako da bi sto trebalo da je spreman. Ti i Rajan se opustite, a mi odosmo da joj kažemo da smo svi tu.“ Namignula mi je i koliko sledećeg trenutka, s pićem u ruci, odvukla Džejsona u pravcu hostese.

Rajan se tiho nasmeja. „Suptilna je, nema šta.“

„Vrlo suptilna. Nadajmo se da je stvarno otišla da kaže hostesi da smo stigli i da nam zapravo nije isplanirala romantičnu večeru udvoje.“

„Misliš da bi pribegla tome?“

„Nego šta.“

Otpio je pivo i spustio bocu na šank. „Smem da budem iskren, Salivenova?“

Zatekla sam sebe kako se pripremam. „Naravno.“

„Izvini ako sam sinoć bio pomalo... zajedljiv. Svestan sam da nas dvoje imamo podosta zajedničke istorije i zato

ću pokušati da ostanem na distanci i da budem uljudan kada smo zajedno.“

Umesto olakšanja osetila sam razočaranje. Bilo je uznemirujuće.

„Zvuči kao dobra zamisao. Ne želim da unosim lošu energiju ovih nedelju dana uoči Kristininog venčanja. Hajde da se ponašamo uljudno.“

„Uljudno, dakle. Probaćemo, kao nekad na fakultetu.“ Licem mu je preleteo nagoveštaj osmeha i bila sam potpuno sigurna da smo se oboje u mislima vratili na nekoliko biranih stvari koje smo zajedno isprobali na fakultetu.

„Čisto iz znatiželje, otkud ova iznenadna promena stava?“

Uzeo je svoje pivo i popio još jedan gutljaj. „Ne želim da pokvarim Džejsonu ovu nedelju, a moj razlog da te nerviram trivijalan je u poređenju s tim.“

„Koji je to razlog, ako smem da znam?“

Zaćutao je, kao da razmišlja o nečemu, a onda reče: „Razlog je to da sam i posle sveg ovog vremena i dalje strašno ljut na tebe.“

Na njegove reči skrenula sam pogled posmatrajući neki par kako se smešta za mali sto u sali restorana. Držali su se za ruke, muškarac se smejao nečemu što je žena rekla. Nisam znala zašto, ali išli su mi na živce.

„U redu“, rekla sam okrenuvši se ponovo prema njemu. „I samo da znaš, veliki deo mene je još ljut na tebe.“

„Biće da smo onda jedan-jedan.“ Zagledao se u mene pogledom u kom je bilo još nečega sem ljutnje, kad sam spazila Kristinu kako nam maše da priđemo.

„Naš sto je spreman.“ Glas mi je štipao poput zimskog vetra i nisam se potrudila da ga ne zakačim ramenom dok sam se gurala pored njega. Uputivši se za Kristinom, Džejsonom i hostesom u salu restorana, osetila sam sekund ili dva kasnije kako hoda iza mene.

Došli smo do pravougaonog separea i zaljubljeni verenici seli su jedno do drugog, ostavivši meni i Rajanu da se uvučemo na sedište preko puta njih. Pošto smo se smestili, nije prošlo dugo i shvatila sam da će sedenje pokraj Rajana biti problem. Separe je bio tesan i njegova nadlaktica dodirivala je moju kako god da se namestim. S obzirom na naš ne preterano prijateljski pozdrav, nisam mislila da to radi namerno, mada možda i jeste.

Možda želim da jeste.

Udarila sam ramenom u zid kada me je ova poslednja pomi-sao navela da se, naglo se uzvrpoljivši ne bih li prekinula kontakt, trgnem i žurno odmaknem od Rajanove ruke. Rajan me nije pogledao, samo su mu se leđa ukrutila dok je zurio u jelovnik.

„Dakle“, poče Kristina, nesumnjivo naslućujući našu nela-godu. „Ne znam za vas dvoje, ali Džejson i ja ćemo za početak da poručimo njoke sa tri vrste sira. Kupala bih se u njima, samo da mogu da rešim problem logistike.“

Nijedno od nas nije ništa reklo i Kristina se nakašlja, pa nastavi: „Pa dobro, onda, kako bi bilo da umesto toga razgo-varamo o logistici svadbe?“ Izvukla je iz velike torbe podebelu svesku sa planovima za venčanje i spustila je na sto tako da su čaše i pribor zazveketali.

„Može“, složila sam se, privukavši se bliže stolu. „Pre po-laska ovamo prekontrolisala sam raspored sedenja; svi gosti, njih dve stotine osamdeset, imaju svoje mesto.“

Čuvši konačni broj zvanica, Rajan tiho zazvižda. Svadba se ni slučajno nije mogla svrstati u intimne skupove. Malo je nedostajalo da se onesvestim od olakšanja kada me je Kristina upitala hoću li zameriti ako njena sestra od tetke održi zdravicu umesto mene, budući da smatra kako sam bespravno prisvojila položaj kume i glavne deveruše. Sama pomisao na držanje go-vora pred tolikim ljudima smesta me je naterala da pokušam da na internetu pronađem dvojnicu koja bi odrecitovala moj govor umesto mene. Najzad, ovo je Njujork – kladim se da bi to bilo izvodljivo.

„Takođe, u utorak idem kod krojačice po svoju haljinu. To je svega koju ulicu dalje od salona venčanica, pa ako treba da trknem tamo po nešto za tebe ili ostale deveruše, samo mi reci.“

„Savršeno.“ Kristina otvori debelu svesku i izvuče hemijsku. „Veliki dan samo što nije i imperativ je da svi ostanemo usredsređeni.“

Džejson me na to pogleda sa daškom straha na licu i ja otpih veliki gutljaj vode. Veče je pretilo da bude dugačko.

Sat kasnije, kada su nam doneli glavno jelo, samo što smo završile pregled obaveza vezanih za venčanje za predstojeću nedelju. Kristina nije imala teškoća da pokaže ko je glavni, budući da su Džejson i Rajan tek tu i tamo upadali s ponekim zajedljivim komentaram. Ja sam pak nastojala da uživam u korpici s pecivom i ne pravim nikakve nagle pokrete.

„Pa, Rajane, ispričaj nam kako ste se upoznali ti i Kara.“ Džejson se smeškao gledajući nas preko svoje krmennadle, blaženo nesvestan da je njegovo pitanje palo na sto poput kašikare s izvučenom sigurnosnom iglom.

Moja viljuška zastade na pola puta do usta.

„Znam da ste se neko vreme zabavljali, ali kako je to počelo?“

Pogled mi prelete do Kristine, koja je shvatila poruku. Tama je zaustila da promeni temu, kad je Rajan tiho spustio svoju viljušku na tanjir.

„Slušali smo isti predmet kada sam bio na trećoj godini“, reče on.

„I tek tako ste zapodenuli razgovor?“

„Moglo bi se i tako reći. Seo sam do nje i izvukao joj iz ruku ljubavni roman koji je čitala.“

„Nisi valjda?“, dočeka Džejson. „Pa dobro, i to je jedan od načina da zapodeneš razgovor. Jesi li uvek krao devojkama knjige?“

„Generalno, ne, nisam imao taj običaj.“

„Kara je, znači, bila posebna.“

Džejson pokušava da me ubije, pomislila sam.

Rajan nije odgovorio, što me je, priznajem postideno, dirnulo u ponos i dostojanstvo.

„A može biti i da sve nije imalo nikakve veze sa mnom“, rešila sam da se umešam. „Možda je naprosto bio gnjavator koji je voleo da kinji nedužne devojke.“

Rajan se na ovo nasmejao sebi u bradu, odmakavši se malo od stola i okrenuvši se da me pogleda, sabivši me tako u čošak.

„Duhovito, s obzirom na to da dolazi od nekog ko je bio najuštogljenija osamnaestogodišnjakinja svih vremena.“

„Nisam bila uštogljena.“

„Ponašala si se kao histerična veverica, samo što mi oči nisi iskopala kad nisam hteo da ti vratim knjigu.“

„Zato što je to bilo zadiranje u moje lične stvari.“

„Bilo je zadiranje u tvoje lične stvari zato što si čitala porno-literaturu.“

„To je bila istorijska romansa!“

„Nisam se dobro izrazio, izvinjavam se“, on će smireno. „To je bila porno-literatura prerušena u istorijsku romansu.“

„Prestani da pominješ porno-literaturu. To nije to.“

„To je to i ništa drugo. Preleteo sam nekoliko strana i mentalno prošao kroz drugu fazu puberteta. Glas mi je postao za oktavu dublji.“

„Daj, molim te. Ljubavni romani su umetnička forma, a ti nemaš pojma o čemu pričaš.“

„Teši se ti kako god hoćeš, Salivenova.“

Rajan se okrenuo i smejujući se latio se svoje viljuške, a ja sam okrnula pogledom Kristinu. Smeškala se poput mačke kad omasti brk.

Savršeno.

Ostatak večere protekao je bez incidenata i nisam stigla ni da dođem sebi a već smo se našli napolju i Kristina i Džejson su ulazili u taksi. Upitala sam je da li da Rajan i ja krenemo s njima, ali manje ili više me je šutnula petom i zalupila vrata na vozilu. Taksi je odjurio, a Rajan i ja smo ostali sami ispred restorana.